

förhoppningar finns, han kanske upplever något annat, frigörelse kanske. Jag är mer som en bläckfisk och sonen som en sköldpadda. Det var ju också en sköldpadda han sydde som markeringsbild till sitt eget skåp i förskolan. Hans syster minns jag inte riktigt vad hon valde som motiv till sin bild men jag upplever henne mer uttrycksfull och tillåter sig mer visa sina känslor därmed på något plan lättare att nå kanske, eller är det bara lite annorlunda. Det kan mycket väl vara det manliga arvet som hindrar och stänger. Fäder generellt bär nog ofta på känslan av att inte ha nått ända fram till sina barn, lite otillräckliga och för slutna, kanske rädda att göra fel. Jag försöker hålla mig kvar hos dem så gott jag kan. Somliga lyckas få den sköna bindningen till de sina andra kämpar men misslyckas gång på gång till synes, men vem vet vad föreställningen står för. De gånger jag anstränger mig blir det ofta för mycket men när jag gör knappast något kan det kännas strålande bra. Somliga ler och nickar för allt och andra irriterar sig för ingenting, visst är vi olika.

Någon gång har min son sagt till mig när jag i iver vill förklara något om hur jag ser på saken "men så är det inte" kan han snabbt avbryta med. Han tror sig veta hur det är, det är väl hans ungdomsmod som vill ut eller säger han det för att testa eller rent av provocera, kanske kan jag känna igen något hos mig själv i detta om jag tänker efter. Vi kommer väl ändå inte från helt olika världar, undrar hur många världar det finns på denna planet, kanske lika många som det finns människor, så många måste det ju vara även om vissa världar är mer eller mindre lika varandra. Men det kvittar, vill man missförstå så gör man och vill man förstå så gör man. Det viktigaste är ju i alla fall att vi är eniga om att vi alla föds och att vi en dag kommer att dö. Sedan får vi väl tillsammans passa på att göra så gott det går där emellan och få ha våra egna tolkningar hur det ligger till, om något är roligt eller inte, eller är rätt eller fel. "Det finns ingen lycka eller olycka det finns bara liv eller död" skriver en av mina tidigare nämnda poeter K.B. vill jag minnas. Men kan vi hjälpa

varandra med det som finns där emellan och få en känsla av att den goda viljan är med och känna samhörighet så är det ju underbart och stort.

Barnbarnet ska nattas av sin mamma, min son och jag sitter och smälter maten en stund. Så går han också in och hjälper till med läggningen. Vid ett tillfälle sa han till mig att han och jag är lika. Jag undrade just på vilket han tänkte och han har sagt det tidigare också någon gång, i augusti förra året tror jag det var, sent en kväll vi satt i ateljén några av oss. Vari ligger vår likhet frågade jag ”dålig självkänsla” svarade han snabbt, kanske handlar det om att vi bägge är lite väl självkritiska. Finns det någonting som är bra hos mig frågade jag. ”Ja, du är levande som person”. Tack, tänkte jag, min son är ju en underbar pojke även om han trotsar mig ibland. Han är begåvad och han en stor känslighet. Han har också humor när hans lust faller på, dessutom säkert en hel del andra fina egenskaper som jag bara kan ana. Den senaste veckan har hans sambo och han med deras son varit här, lånat mitt sovrum och vi har hjälpts åt i köket, ätit tillsammans, pratat och lekt med deras lilla pojke som är mitt första barnbarn, en oerhört stor glädje att få dela deras tid under dessa dagar. De har lånat min bil och gjorde en utflykt i tre dagar och är nu tillbaka och vi fortsätter vår tid tillsammans någon vecka till. Jag flyttade ut i gäststugan under den perioden för att ge dem lite avskildhet men när de har åkt blir allt som vanligt igen, jag får klara min tillvaro själv, försöka hantera mina funderingar och de röster och steg som ibland förvirrar mig. Jag brukar ju alltid komma på något att skingra tankarna med så det ska nog gå denna gång också.

Lyssnar på fågelpipen från snåren och hör ibland ett svagt traktormuller utifrån fälten stämma in. Upptäcker så den lilla nålen som sticker upp mot skyn vid horisonten, troligen tornspiran på slottet. Någon gång kan vackra nyanser uppstå på fasaden när solljuset belyser den men i dag är det grått och byggnaden knappast skönjbar endast själva spiran syns. När jag var barn fick jag någon gång följa med min far till Länsstyrelsen i min hemstad som då var inrymd i ett samtida slott vilket också är beläget på en liten ö, men den ligger i Svartån. Att gå in där genom de stora tunga ekdörrarna var en stark upplevelse. Där var maktens språk väl utstuderat och har levt kvar genom flera århundraden till än i dag. Tiden går men på något sätt stannar den också kvar.

Pusselbiten

Att bara vara, bara finnas till är fantastiskt påstår somliga ibland, det är det väl också, men det behövas då och då de som fixar tillbehören även om de förblir osynliga för somliga ögon. Just nu känner jag för att ta det lugnt och låta saker som ska ske ske, inte känna någon oro och inse att allt levande växer på som av sig själv också hålen på strumporna kommer med tiden, de uppstår i alla fall då och då liksom EU-ekonomin som kollapsar gång på gång måste tydligen också hända igen och igen. Ska försöka att inte heller känna för stor ångslan när fågelungarna ska lämna sina bon för det kommer väl en ny vår med nytt ljus och nya erfarenheter ”solen har ju sin gång”.

Kanske ändå trots detta bör jag göra något särskilt, men vet inte riktigt vad det skulle vara. Hur ska jag komma åt denna pusselbit som verkar saknas för att få bästa balans eller lagom obalans. Måste tydligen vända upp och ned på vad jag har och söka i mina gömmor, någon ledtråd borde jag väl kunna